

202

UCHWAŁA Nr 228 RADY MINISTRÓW

z dnia 30 lipca 1966 r.

w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów.

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. Podwyższa się w sposób określony niniejszą uchwałą wynagrodzenie pracowników najniżej zarabiających za pracę wykonywaną od dnia 1 sierpnia 1966 r.

§ 2. Ustala się minimalne wynagrodzenie za pełny wymiar czasu pracy w wysokości 850 zł pracownikom wynagradzanym miesięcznie lub 4,40 zł pracownikom wynagradzanym za godzinę pracy.

§ 3. Upoważnia się Przewodniczącego Komitetu Pracy

1) Płac do podwyższenia, na wniosek zainteresowanych ministrów uzgodniony z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych:

- 1) najniższych stawek wynagrodzeń zasadniczych do poziomu określonego w § 2,
- 2) stawek wynagrodzeń (dodatków) dla pracowników, których kwalifikacje i rodzaj pracy stwarzają konieczność wyższego ich wynagrodzenia od pracowników najniżej zarabiających.

§ 4. W razie niepodwyższenia stawek wynagrodzeń (dodatków), o których mowa w § 3:

- 1) pracownikom wynagradzanym godzinowo według formy czasowej, czasowo-premiowej i akordowej, których przeciętny zarobek za normalny czas pracy oraz czas pracy wynagradzany z 10% dodatkiem wynosi w danym miesiącu mniej niż 4,40 zł za godzinę pracy, wypłaca się wyrównanie do 4,40 zł za każdą godzinę pracy, jednak nie mniej niż 0,25 zł za każdą godzinę pracy,
- 2) pracownikom wynagradzanym miesięcznie, zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującego w zakładzie pracy, wypłaca się wyrównanie do 850 zł miesięcznie; w razie zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy wynagrodzenie ustala się w kwocie proporcjonalnej do liczby godzin zatrudnienia, biorąc za podstawę wynagrodzenie 850 zł miesięcznie; podwyżka wynagrodzeń dla pracowników zatrudnionych co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy nie może być niższa niż 50 zł.

§ 5. Wynagrodzenie miesięczne, o którym mowa w § 2, ulega zmniejszeniu za każdą opuszczoną godzinę pracy, za którą wynagrodzenie nie przysługuje, o kwotę, jaka wynika z podzielenia 850 zł przez liczbę nominalnych godzin pracy w danym miesiącu.

§ 6. Przy ustalaniu zarobku, o którym mowa w § 4, dodatki, premie i inne dopłaty, których wysokość określona jest w stosunku procentowym do wynagrodzenia zasadniczego, oraz wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oblicza się od dotychczasowej podstawy, nie niższej jednak niż:

- 1) 600 zł miesięcznie w stosunku do pracowników płatnych miesięcznie,
- 2) 3,00 zł za godzinę w stosunku do pracowników płatnych godzinowo.

§ 7. 1. Przy ustalaniu zarobku, o którym mowa w § 4, wyłączają się:

- 1) wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych wraz z dodatkiem 50% lub 100%,
- 2) dodatki za pracę uciążliwą, niebezpieczną lub szkodliwą dla zdrowia,
- 3) dodatki za pracę nocną,
- 4) dodatki zakaźne,
- 5) dodatki za wysługę lat,
- 6) równowartość świadczeń w naturze lub ekwiwalent pieniężny za takie świadczenia.

2. Nie podlega wyłączeniu dodatek 10% za pracę ponad 8 godzin (w soboty 6 godzin) do 12 godzin, przysługujący pracownikom zatrudnionym przy pilnowaniu, a także pracownikom, których czas pracy zgodnie z obowiązującymi przepisami może wynosić do 12 godzin na dobę.

§ 8. Przepisy §§ 2—7 stosuje się odpowiednio do pracowników wynagradzanych według prowizyjnej formy płacy.

§ 9. Przepisy §§ 4, 5 i 6 stosuje się przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia osób zatrudnionych na podstawie umowy zlecenia przy czynnościach obsługowych w przedsiębiorstwach gromadzkich rad narodowych oraz placówkach oświatowo-wychowawczych, utrzymywanych z budżetów gromad.

§ 10. Przepisy uchwały nie dotyczą pracowników odbywających naukę zawodu w zakładach pracy oraz pracowników młodocianych w okresie przyuczania do określonej pracy i wstępnego stażu pracy.

§ 11. 1. Pracownicy otrzymujący podwyżkę wynagrodzenia na podstawie niniejszej uchwały tracą prawo:

- 1) do dodatku, o którym mowa w § 2 ust. 1 uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),
- 2) do dodatku, o którym mowa w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

2. Dla pracowników objętych niniejszą uchwałą zmniejszenie lub likwidacja dodatku mieszkaniowego następuje na ogólnych zasadach ustalonych uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239).

§ 12. Właściwi ministrowie wydadzą zarządzenia niezbędne do prawidłowego wykonania przepisów niniejszej uchwały.

§ 13. Zaleca się organizacjom spółdzielczym i społecznym odpowiednio zastosowanie w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac przepisów uchwały.

§ 14. Zobowiązuje się Ministra Finansów do uznania w jednostkach na rozrachunku gospodarczym przekroczeń zaplanowanego na 1966 r. funduszu płac, wynikających z wypłat wynagrodzeń podwyższonych na podstawie §§ 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9 i 13, za nie podlegające wygosparowaniu. Przy rozliczaniu kwot przekroczenia należy uwzględnić skutki finansowe, wynikające z przepisu § 11 ust. 1.

§ 15. Minister Finansów przeniesie z rezerwy budżetowej do budżetów odpowiednich jednostek kwoty niezbędne do wykonania niniejszej uchwały.

§ 16. W sprawach uregulowanych niniejszą uchwałą traci moc uchwała nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124).

§ 17. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 sierpnia 1966 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. F. Waniółka